

РЕШЕНИЕ

№ 10201

гр. София, 14.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разгледа докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20221110100764 по описа за 2022 година

Подадена е искова молба от ищеца „Т.С.” ЕАД срещу ответниците Л. П. З. и В. Т. З. за признаване за установено, че ответниците дължат при условията на разделност и при квоти за всеки от по 1/2 следните суми: сумата в размер на 2805,82 лева – стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 17.05.2021 г. до окончателно изплащане, сумата в размер на 305,68 лева – мораторна лихва за забава за периода от 15.09.2019 г. до 22.04.2021 г., сумата в размер на 65,75 лева – цена за услугата за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 17.05.2021 г. до окончателни изплащане, сумата в размер на 11,66 лева – мораторна лихва върху цената на услугата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 22.04.2021 г.

С Определение № 20877/18.08.2022 г. производството срещу Л. П. З. е било отделено, като по настоящото дело са останали за разглеждане исковите претенции срещу В. Т. З. за следните суми: сумата в размер на 1402,91 лева – стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 17.05.2021 г. до окончателно изплащане, сумата в размер на 152,84 лева – мораторна лихва за забава за периода от 15.09.2019 г. до 22.04.2021 г., сумата в размер на 32,87 лева – цена за услугата за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 17.05.2021 г. до окончателни изплащане, сумата в размер на 5,83 лева – мораторна лихва върху цената на услугата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 22.04.2021 г.

В подадената искова молба се твърди, че ответникът е потребител на топлинна енергия за недвижим имот, находящ се в град София, ул. „Костина” № 1, ет. 3, ап. 7, аб. № 360994, поради което между страните било възникнало

облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, сключен при общи условия. Ищецът поддържа, че в исковия период е доставял топлинна енергия, която ответникът не заплатил, поради което същият изпаднал в забава и дължал обезщетение. Изложени са съображения, че ответникът му дължи и сумите за услуга дялово разпределение и мораторна лихва върху нея. Посочва се, че съгласно чл. 150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществявало при публично известни общи условия за продажба на топлинна енергия от „Т.С.“ ЕАД на потребители за битови нужди в гр. София, като ответникът не упражнил правата си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ и спрямо него са влезли в сила общите условия за продажба на топлинна енергия. Релевирани са съображения, че в раздел IX от Общите условия, чл. 31, ал. 1, са определени редът и срокът, по които купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, а именно: в 45-дневен срок от датата на публикуване на интернет страницата на дружеството и че дружеството начислявало обезщетение за забава само за задълженията по общата фактура. Поддържа се, ответникът използвал доставяната от дружеството топлинна енергия и не заплатил дължимите суми. Направено е искане за уважаване на исковите претенции и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът е подал отговор на исковата молба, в който възразява срещу основателността на предявените искове. Посочва, че от 2016 г. не живее в процесния имот. Поддържа, че от 2018 г. е разведен с Л. П. З., която е останала да живее в процесното жилище и не е заплащала сметките си.

Третото лице – помагач „Б.“ ООД не е взело становище.

В открито съдебно заседание ищецът е бил представляван от процесуален представител. На етап устни състезания представляващият го юрисконсулт е направил искане за уважаване на исковите претенции и присъждане на сторените по делото разноски съобразно списък по чл. 80 от ГПК.

В открито съдебно заседание ответникът, редовно призован, не се е явил и не е бил представляван. Същото се отнася и до третото лице – помагач.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № 3941/17.05.2021 г. от ищеца е направено искане за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу ответника. Съдът е издал заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК за исковите суми. Предвид процедурата по връчване на заповедта на ответника и на основание чл. 47, ал. 5 от ГПК на заявителя са дадени указания да предяви иск за вземанията си.

На 08.12.2021 г. заявителят е получил указания за подаване на искова молба за оспорените от длъжника суми и в едномесечния срок е била депозирана процесната искова молба.

От представения по делото акт за граждански брак се установява, че

през 1985 г. е бил сключен граждански брак между ответника В. Т. З. и Л. П. Стоянова (впоследствие З.).

По делото е представен Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 184 от 11.05.1999 г., по силата на който трето за делото юридическо лице е прехвърлило правото на собственост върху апартамент, находящ се в гр. София, ул. „Костина” № 1, ет. 3, ап. 7, на Л. П. З.. Видно от Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 60 от 18.11.2002 г. ответникът и Л. П. З. са учредили договорна ипотека върху процесния имот, като в нотариалния акт изрично е вписано, че същият е собствен на лицата като придобит по време на брака им в режим на съпругеска имуществена общност. В приложената по делото искова молба с вх. № 2016053/18.06.2019 г., подадена от ответника срещу Л. П. З., е посочено, че имотът е бил придобит с горепосочения нотариален акт по време на брака на лицата и с исковата молба се иска делба на същия.

С Решение № 543768/23.11.2018 г., постановено по гр. д. № 28865 по описа за 2018 г. на СРС, III ГО, 92-ри състав, е прекратен гражданския брак между ответника и Л. П. З.. По бракоразводното дело не са били заявени претенции касателно семейно жилище, поради което съдът не е постановил произнасяне по този въпрос. Решението за прекратяване на брака е влязло в сила на 28.12.2018 г.

Предвид горепосочените писмени доказателства съдът приема за доказано, че ответникът е придобил правото на собственост върху процесния апартамент по време на брака му с Л. П. З. в режим на съпругеска имуществена общност, като по време на исковия период същият, имотът се явява съсобствен между него и Л. П. З., доколкото не се твърди и не се доказва прехвърляне на имота след придобиването му.

С Договор от 25.09.2002 г. ищцовото дружество е възложило на „Б. БЪЛГАРИЯ” ООД да извършва услугата дялово разпределение на топлинна енергия. От представеното по делото копие от протокол от 04.09.2002 г. от събрание на собствениците в сграда с адрес: гр. София, ул. „Костина” № 1, става ясно, че е било гласувано да се възложи на дружеството дейността по индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода в сградата. Под № 7 в списъка към протокола е вписан ответникът.

По делото е изготвено и заключение по съдебно-техническа експертиза. Експертът по тази експертиза е посочил, че като титуляр по процесната партия за аб. № 360994 се води именно ответникът, а дължимите суми за топлинна енергия за посочения период възлизат на 2772,70 лева.

По делото е изготвено и прието заключение по назначена съдебно-счетоводна експертиза. От нейните изводи се установява, че няма данни за извършени плащания за исковия период. Това вещо лице е посочило, че дължимите суми за топлинна енергия за посочения период възлизат на 2769,21 лева.

Съдът кредитира заключенията на вещите лица като обективни и компетентни, и съответстващи на събраните по делото писмени

доказателства, касаещи процесния период и имот, вкл. индивидуалните справки и съобщенията към фактури. Касателно разликата в изводи на двете вещи лица относно дължимата сума за топлинна енергия като размер, настоящият съдебен състав кредитира посочената в съдебно-техническата експертиза, доколкото в счетоводната експертиза текстово се посочва, че за процесния период е налице сума за възстановяване в размер от 135,46 лева, но в табличен вид е посочена сумата в размер на 138,94 лева (от което идва и разликата в крайната стойност на дължимата сума за топлинна енергия, посочена в двете заключения).

От представените писмени доказателства (и по-специално справка за абонат на л. 31), на която се позовава ищеца, въпреки различието в изписването на абоната, съдът счита, че дължимата цена за услугата дялово разпределение за исковия период възлиза на 60,25 лева.

Въз основа на гореустановените фактически положения районният съд достигна до следните правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с положителни установителни иски, предявени при условията на обективно съединяване по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Исковите са допустими, като предявени в срока по чл. 415 от ГПК от заявител, имащ правен интерес да установи вземанията си, предмет на издадена заповед за изпълнение.

Отношенията между доставчиците и потребителите на топлинна енергия за исковия период са регламентирани в ЗЕ. Съгласно уредбата в него, за да бъде обвързано едно лице от договор за продажба на топлинна енергия с топлопреносно предприятие при публично известни общи условия, същото следва да има качеството на клиент на топлинна енергия за битови нужди.

Според действащата нормата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ към процесния период „клиенти на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, като са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от ЗЕ. Следователно посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 от ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди са собствениците и титулярите на вещно право на ползване върху имота. В това си качество те са клиенти на топлинна енергия и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди, тоест дължат заплащане на цената на доставената топлинна енергия.

Предвид изложеното следва, че е необходимо да бъде установено, че ответникът е собственик или носител на вещно право на ползване върху имот, който е присъединен към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, за да се приеме, че той е клиент на топлинна енергия. В настоящия случай са представени писмени доказателства за това, че

ответникът е придобил правото на собственост върху процесния апартамент, докато е бил в брак с друго лице при режим на съпругеска имуществена общност. Доколкото по делото не са представени доказателства за предоставянето на жилището на някой от съпрузите след развода или прехвърляне на правото на собственост върху апартамента след придобиването му, следва да се приеме, че ответникът е бил носител на правото на собственост върху него и през исковия период.

Според постановките на Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, когато топлоснабденият имот е жилище, притежавано в режим на съпругеска имуществена общност, при предоставянето му след развода със съдебно решение за ползване на единия от бившите съпрузи, по силата на чл. 57, ал. 1, изр. 1 Семейния кодекс (СК) между двамата възниква наемно правоотношение. Такова правоотношение между бившите съпрузи извежда по тълкувателен път и съдебната практика по приложението на чл. 107, ал. 1 СК от 1985 г. (отм.). Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, например с откриването на индивидуална партида при последното за целия имот, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, и за другата притежавана от другия бивш съпруг идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище. Доказателства в тази насока не са представени по делото обаче. Според посочената практика, ако такъв договор с топлопреносното дружество не бъде сключен, двамата бивши съпрузи като съсобственици дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съобразно с дяловете си в съсобствеността, независимо че ползването на топлоснабденото жилище е предоставено със съдебното решение само на единия бивш съпруг.

Предвид изложеното съдът счита, че ответникът носи отговорност в размер на претендираната квота, както за исковия период, попадащ в периода преди прекратяване на брака, през което време е имотът е бил в бездялова съсобственост и е била приложима разпоредбата на чл. 32, ал. 2 от СК касателно солидарната отговорност на съпрузите за общите задължения, така и след развода (след месец декември 2018 г.) предвид гореизложената практика и доколкото на още по-голямо основание липсва изрично възлагане на ползването на жилището на другия съпруг. Ирелевантно за дължимостта на претендираните задължения се явява обстоятелството дали ответникът е живял в апартамента или не през исковия периода и дали е консумирал именно той предоставената топлинна енергия или не.

За задълженията за главница и за задълженията за мораторна лихва за целия исков период са приложими Общите условия на ищцовото дружество от 2016 г. Според разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат стойността по месечните дължими суми за топлинна енергия за отчетния период в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като съгласно чл. 33, ал. 2 по същия начин е уредена и изискуемостта на общата фактура. Съгласно ал. 4 и ал. 5 на чл. 33 от посочените Общи

условия, продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по общата фактура, отразяваща реално потребеното количество топлинна енергия след изравняването, ако не са заплатени в 45-дневния срок, който срок следва да се приеме, че тече от издаването на общата фактура. На основание чл. 162 от ГПК съдът счита, че дължимата сума за лихва върху задълженията за топлинна енергия (изчисл. с помощта на онлайн калкулатор) за периода от 15.09.2019 г. до 22.04.2021 г. възлиза на 311,50 лева.

От експертните изводи по делото се установява, че дължимата сума за топлинна енергия възлиза на 2772,70 лева за исковия период от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., от които $\frac{1}{2}$ се дължат от ответника, а именно – сумата в размер на 1386,35 лева, и за мораторна лихва върху вземането за топлинна енергия за исковия период от 15.09.2019 г. до 22.04.2021 г. възлиза на 311,50 лева, от които $\frac{1}{2}$ се дължат от ответника, а именно в размер на 155,75 лева, но се претендира единствено за 152,84 лева. Следователно претенцията за главница за топлинна енергия следва да бъде уважена до размера от 1386,35 лева и да бъде отхвърл. за размера над този до пълния претендиран от 1402,91 лева, а за мораторна лихва следва да бъде изцяло уважена.

От експертните изводи и писмените доказателства се извежда и основателността на претенцията за цена за услугата за дялово разпределение, доколкото се доказва, че в топлоснабдената сграда е била извършвана такава от фирма за дялово разпределение, до размера от 60,25 лева, от които $\frac{1}{2}$ се дължат от ответника, а именно в размер на 30,13 лева, като за горницата до пълния претендиран размер от 32,87 лева искът следва да бъде отхвърлен.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на клиента на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 от ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от ответника покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща настоящото производство. Предвид това акцесорната претенция за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение следва да се отхвърли изцяло като недължима.

Като законна последица от уважаване на исковете за главници следва да бъде присъдена законната лихва от образуване на производството – подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, до окончателно изплащане на вземанията.

С оглед уважената и отхвърл.та част от исковите претенции на страните се дължат разноси. Разноси се претендират само от ищеца. На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в полза на ищеца в размер на 100,00 лева за първоинстанционното производство, предвид фактическата и правна сложност на делото. Следва да бъдат присъдени и разноси за държавна такса за заповедното и първоинстанционното исково производство за производството спрямо конкретния ответник, срещу когото е продължило производството, а именно в размер на 206,12 лева, за депозити за възнаграждения на вещите лица за двете

експертизи, изслушани по делото, в общ размер от 600,00 лева и за държавна такса за издаване на 1 брой съдебно удостоверение – 5,00 лева. На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и с оглед уважената част от исковите претенции ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на ищцовото дружество сумата в размер на 896,76 лева, представляваща сбор от разноски за държавни такси за заповедното и първоинстанционното исково производство, юрисконсултско възнаграждение, депозити за възнаграждения на вещите лица по допуснатите експертизи, държавна такса за съдебно удостоверение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове по чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, срещу В. Т. З., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Княз Борис I“ № 213, ап. 20, че В. Т. З., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК 831609046, за топлоснабден имот, находящ се в град София, ул. „Костина“ № 1, ет. 3, ап. 7, аб. № 360994, сумата в размер на 1386,35 лева – стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 17.05.2021 г. до окончателно изплащане, сумата в размер на 152,84 лева – мораторна лихва за забава върху задължението за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 22.04.2021 г., сумата в размер на 30,13 лева – цена за услугата за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 17.05.2021 г. до окончателни изплащане, за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 10.06.2021 г. по ч.гр.д. № 27306 по описа за 2021 г. на СРС, I ГО, 24-ти състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените искове по чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, срещу В. Т. З., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Княз Борис I“ № 213, ап. 20, за признаване за установена дължимостта на сумата над присъдената в размер на 1386,35 лева до пълния претендиран размер от 1402,91 лева - стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., сумата над присъдената в размер 30,13 лева до пълния претендиран размер от 32,87 лева – цена за услугата за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., и сумата в размер на 5,83 лева – мораторна лихва върху цената на услугата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 22.04.2021 г., за топлоснабден имот, находящ се в град София, ул. „Костина“ № 1, ет. 3, ап. 7, аб. № 360994,, за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 10.06.2021 г. по ч.гр.д. № 27306 по описа за 2021 г. на СРС, I ГО, 24-ти състав.

ОСЪЖДА В. Т. З., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Княз Борис I” № 213, ап. 20, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата в размер на 896,76 лева (осемстотин деветдесет и шест лева и седемдесет и шест стотинки), представляваща разноси за държавни такси за заповедното и първоинстанционното исково производство, юрисконсултско възнаграждение, депозити за възнаграждения на вещите лица по допуснатите експертизи, държавна такса за съдебно удостоверение, съобразно уважената част от исковете.

Решението е постановено при участието на третото лице – помагач „Б.” ООД, ЕИК 041029500.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____